

Διήγημα βγαλμένο από τα σπλάχνα της καθημερινότητας. Γλυκόξινο, αισιόδοξα απαισιόδοξο, αληθινά ανθρώπινο. Απ' τη καλή κι απ' την ανάποδη (κεφάλαιον πρώτο: περί Κλέους, αφήγηση)

Δέχτηκα την μήνιν, πολύ, δικού μου ανθρώπου, για τις απόψεις μου υπέρ των μετρητών. Που υποστηρίζω δηλαδή, την συναλλαγή με μετρητό, που δεν χωνεύω το πλαστικό χρήμα, που με ενοχλούν οι συναλλαγές με Ροσ, οι κάρτες και τα τοιαύτα.

Πήγε, λοιπόν, ο δύσμοιρος να κάμει μια χειρουργική επέμβαση ρουτίνας. Τριαντόσα χρόνια καταβάλει τα ασφάλιστρα σε ιδιωτική εταιρεία, προκειμένου να έχει μια έξτρα φροντίδα, αν χρειαστεί. Εσχάτως δε, με πολύ ζόρι καθότι έχουν ενσκήψει Μνημόνια και όλα τα βασανιστικά παρελκόμενα.

Ευρέθη ο δόκτωρ, ήτο γνωστός φίλου τινός του δικού μου. Τον συνάντησε στο ιατρείο του, μέ την άψογη γραβάτα, ευγενής και ευχάριστος, κρυστάλλινος και καθαρός όπως η πάλλευκή του ρόμπα. Εξέπεμπε ένα κύρος αλλά ταυτόχρονα και μια φιλικότητα. Κλείσανε και το ραντεβού για την επέμβαση, όλα πρίμα. Ωραιότατος ο ντοκ, τον εξέτασε, του τα εξήγησε, με το σι και με το νίγμα, τα προ, τα μετά εγχειρητικά, του κάλυψε τις απορίες κατανοητά, με άνεση και στο τέλος:

- Τι σας οφείλω ιατρέ μου για την επίσκεψη;
- παρακαλώ στην γραμματέα, θα σας πει.

Βγαίνει έξω, ακούει το ποίημα της γραμματέως, τόσα με απόδειξη, τόσα άνευ. Πλερώνει ο δικός μου και αποχωρεί, ανακουφισμένος για τα μελλούμενα, στις πλάγιες σκιές του φωτεινού, χειμωνιάτικου πρωινού.

Την επομένη η γραμματέως, τον εκάλεσε δια τας λεπτομερείας, και τον ανέβασε πίστα. Ξέρετε, θα πρέπει να υπολογισθούν και έουρος χίλια πεντακόσια, έξτρα, δια την παρουσίαν δεύτερου χειρουργού εις την επέμβαση.

«*Ουδείς πρόβλημα*» αποφαινεται με άνεση ο αφελής δικός μου, καθότι η ασφαλιστική καλύπτει το σύμπαν, ένεκα το συμβόλαιον από την εποχή που ήταν πρωθυπουργός ο Ανδρέας στα καραντουζένια του, όχι μετά που το γύρισε στις χαρτορίχτρες, άρα και πολύ ισχυρόν κοντράτον, αντιθέτως του συμβολαίου με το λαόν, που κατέστη κουρελαρία, ωσαύτως δε και ο λαός, κατά πως ισχυρίζονται μερικοί. «*Όχι*», επεμβαίνει η γραμματέως, ωσάν τον Μεταξά, δεν με εννοήσατε, το ποσόν τούτο είναι εκτός παραστατικών. Δεν είναι δια την ασφαλιστική σας. Είναι δια την ασφάλειάν σας.

Ναίφ και καλόπιστος ο δικός μου, αλλά τη ντριπλα του φακελακίου την έπιασε, κατάπие την προσβολή, κρατήθηκε ψύχραιμος και τα ακύρωσε όλα άνευ σχολίων. Τραβήχτηκε με τακτ. Ακολούθως μου ήρθε φουρτουνιασμένος, με διάθεση ανάμεσα σε στεναχώρια και οργή, οπότε αφού μου εξιστόρησε τα πεπραγμένα, κατεγράφη ο παρακάτω διάλογος.

- *Να ρε! άμα δεν υπήρχαν μετρητά να δω πως θα τα παίρνανε.*

- *Ρε συ, απαντώ, μην το φορτώνεις στα χαρτονομίσματα. Είναι η ανθρώπινη φύση. Είτε δόκτωρ, είτε εκδορεύς, άμα σε έχει κυριεύσει το κλέος της απληστίας, είσαι καταδικασμένος. Και ωραίος εσύ, που του γύρισες την πλάτη. Και επιπροσθέτως Κύριος, που δεν ενεπλάκης σε κουβέντες με γενετήσια ρήματα, που δεν έκαμες νταούν λόουντ τίποτις κανδήλια. Αν όλοι το έκαμαν αυτό, η περιφρόνηση αρκεί, η όποια βία αχρείαστη, ο πάσα είς θα είχε γίνει λιγότερο άπληστος. Αλλά να είσαι βέβαιος πως ακόμα και τα πάντα να αγοράζονταν και να πουλιόνταν εκτός μετρητών, θα είχε βρεθεί ο τρόπος και για αυτά τα ...κατωτράπεζα.*

Δηλαδή τι θαρρείς; Όλοι αυτοί που διακινούν τα δισεκατομμύρια σε ναρκωτικά, σάρκα και όπλα θα έμεναν άνεργοι; Και όλοι οι αξιότιμοι πελάται τους χαρμάνια; Η μήπως νομίζεις ότι

έτσι θα σκοτώσουν το άπληστον τέρας της φοροδιαφυγής; Η μήπως το κάθε Δημόσιο είναι τόσο χρηστό και τόσο άφθαρτο, από κορφής έως ονύχων, που διαχειρίζεται ορθώς τη φορολογήσιμη ύλη;

Στο φινάλε, συνεχίζω το σπρέχεν, ένα μαξιλάρι μαύρης οικονομίας, είναι απολύτως απαραίτητο. Αλλά ένα μικρό μαξιλάρι. Να του δώσουμε του δόκτωρα ένα πεσκέσι. Ένα κεφάλι τυρί, ένα πρες παπιέ από τα παλιά τα καλά, να του πάμε ένα σι ντι του Ντιν Μάρτιν. Αλλά όχι να του δίνουμε χίλιαπεντακό μέρα παρά μέρα, αέρα μπανά. Διότι αυτό ματάκια μου, δεν λέγεται συναλλαγή. Αυτό είναι ανακατανομή του πλούτου. Στη γειτονιά που μεγάλωσα, κάτι παλιόπαιδα, το λέγανε πιασοκώλι. Αμέ!

Άσε που υπάρχει και σοβαρό ιδεολογικό θέμα. Δηλαδή τι; τους έστρωσε το τραπέζι ο Ιπποκράτης και αυτοί τρωγοπίνουν πάνω σε πατημένους όρκους; Να φάνε οι ανθρώποι, να πιούν, να πάρουν και μια καλή κούρσα. Διότι ζωές σώζουν, υγεία χαρίζουν. Κατοικοεδρεύουν, ως εκ τούτου εις τας παρυφάς του Ολύμπου δίκην ημιθέων, τουλάχιστον οι καλοί από αυτούς. Αλλά δεν ετελείωσαν διοίκηση επιχειρήσεων. Την Ιατρική διακονούν. Να σου πω όμως και το πλέον επικίνδυνο. Ότι μαζί με τα ξερά καίγονται και τα χλωρά. Διότι δεν είναι άπαντες αρπάχτρες. Αλλά στη συνείδηση του πόπολου ένας να τα πάρει, όλοι είναι για την πυρά. Ο ολοκληρωτισμός της μάζας. Η λογική του όχλου.

Σαν καλά να τα λες, απεφάνθη ο δικός μου, χαμογέλασε, του ξανάφτιαξε το κέφι και είπε πως θα βρει έναν καλό γιατρό και ωραίο άνθρωπο για να του κάνει την επέμβαση στο ωραίο και όχι στο αρπαχτό. Με ένα καλόγουστο πεσκέσι μόνον. Μια γκλίτσα από το Μέτσοβο, έστω το "Σώσε με" της Ρίτας σε βίντατζ βινύλιο, γιατί όχι ένα ταψί τουρλού, που η κυρά του το έκανε μαγικό. Κάτι τέτοιο, τέλος πάντων και όχι το 5% μιας καλής μπι εμ τάμπλιγια σε μετρητό και δη μαυραντάν.

Τα μεσάνυχτα της Δευτέρας συνέχεια και τέλος με το κεφάλαιο: Μετά από τρεις ώρες νάρκωσης.